

POSTANOWIENIE

29 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 29 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J. M. i J. M.1

przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury

w Bydgoszczy

o odszkodowanie,

na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w Bydgoszczy

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 6 lutego 2023 r., I Ca 25/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu
Infrastruktury w Bydgoszczy na rzecz powodów J.
M. i J. M.1 po 1350 (tysiąc trzysta
pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

ł.n

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wywiedzionej od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z 6 lutego 2023 r. pozwany Skarb Państwa – R. w B. wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje następujące istotne zagadnienie prawne: Czy właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek

wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (OOU), jednak bez związku ze szczegółowymi ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a Prawa ochrony środowiska (dalej: „p.o.ś.”), przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 tej ustawy?

Pozwany podniósł ponadto, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj.: art. 136 ust. 3 p.o.ś. w zw. z art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zakresie wykładni: czy na podstawie tych przepisów dopuszczalne jest tylko dochodzenie roszczeń o zwrot już poniesionych kosztów nakładów obejmujących zabezpieczenia akustyczne, czy jednak brak jest jurydycznych podstaw do oceny roszczeń o zwrot kosztów rewitalizacji akustycznej poprzez kryterium obowiązku ich faktycznego poniesienia?

Powodowie J. M. i J. M. we wniesionej odpowiedzi na skargę kasacyjną wniesli o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie dotychczas nierozstrzygnięte w orzecznictwie, a zatem takie, które cechuje się przymiotem nowości i którego wyjaśnienie może sprzyjać rozwojowi prawa (zob. np. postanowienia SN: z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1285/22; z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 4950/22; z 20 grudnia 2023 r., I CSK 4003/23). Powołanie się na przyczynę kasacyjną wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Zagadnienie prawne powinno przy tym zostać oparte na konkretnych, powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisach prawa, które jednocześnie pozostają

w związku z podstawami wniesionego środka prawnego. Zagadnienie takie musi zostać ujęte w sposób abstrakcyjny - tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest także powołanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen przedstawionego problemu i zaprezentowanie możliwych kierunków interpretacyjnych (zob. np. postanowienia SN: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13; z 16 grudnia 2021 r., V CSK 289/21; z 23 grudnia 2022 r., I CSK 3245/22; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1253/23; z 4 września 2023 r., I CSK 1862/23; z 31 stycznia 2024 r., I CSK 2718/23).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale 7 Sędziów z 6 listopada 2024 r., III CZP 27/24 właścicielowi nieruchomości, której wartość zmniejszyła się na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, przysługuje odszkodowanie na podstawie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, chociażby zmniejszenie to nie miało związku z ograniczeniami wynikającymi z art. 135 ust. 3a tej ustawy. Oznacza to, że przedstawiony przez skarżącego problem został już wyjaśniony w judykaturze Sądu Najwyższego w związku z czym nie została spełniona przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienia SN: z 8 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 13 października 2023, I CSK 2890/23; z 30 listopada 2023 r., I CSK 5560/22, i z 21 grudnia 2023 r., I CSK 3439/23). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienia SN: z 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09; z 9 listopada 2023 r., I CSK 6588/22).

Wywody skarżącego nie czynią zadość wskazanym wymaganiom. W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko,

że właścicielowi nieruchomości położonej w strefie ograniczonego użytkowania, o której mowa w art. 135 p.o.ś. nie przysługuje odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom zapewnienia w budynku znajdującym się na tej nieruchomości odpowiedniego klimatu akustycznego, jeżeli koszty te nie zostały poniesione (zob. uchwała SN z 28 października 2022 r., III CZP 100/22, OSNC 2023, nr 6, poz. 58; wyrok SN z 20 kwietnia 2021 r., II CSKP 5/21; postanowienia SN: z 12 stycznia 2024 r., I CSK 2862/23, z 20 listopada 2024 r., I CSK 2921/23).

Skoro przyjęta i dominująca aktualnie w orzecznictwie SN wykładnia danego przepisu nie jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna – czego skarżący nie wykazał – nie można przyjąć, że zachodzi uzasadniona potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w danej materii. Wyłącza to z kolei uznanie, że podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. została wykazana w skardze kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 21 lutego 2024 r., I CSK 913/23).

Ubocznie należy zauważyć, że w okolicznościach sprawy skarga kasacyjna pozwanego mogła zostać oparta na innej przyczynie kasacyjnej, ale Sąd Najwyższy nie ma kompetencji dokonywania modyfikacji w tym zakresie.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przy uwzględnieniu § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(a.z.)

[a.ł]

